

www.childrenscareoekraïne.nl
jorienderuiter@hotmail.com

NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG De Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne

I will confess someday I feel forgotten
Seems like You're hiding Your face from me
I will admit that I wrestle with my thoughts
Struggle with all of the sorrow deep
How long will You leave me here without answers
Crushed by the words of my enemies

But I will trust Your unfailing love
I will rest knowing You're enough
I will give praise for through all my days
You have been good to me

You have been good
Ever so good
You have been good to me

Alisa Turner ~ Psalm 13 (Lyrics)

[Klik hier](#) om het lied te luisteren

GEESTELIJKE STRIJD EN VERTROUWEN

Waarschijnlijk kennen we allemaal wel momenten in ons leven waarin we ons voelen zoals beschreven in het lied hiernaast. Ik moet bekennen dat er veel momenten waren de afgelopen twee jaar waarin ik me zo voelde. Toen ons leven opeens zo anders liep dan wij zelf bedacht hadden. Ja, het is alweer twee jaar geleden dat de oorlog in Oekraïne begon en nog altijd gaat de strijd in alle hevigheid door. In de afgelopen maanden merkte ik dat het voor de mensen met wie ik omga steeds zwaarder wordt. Er is niet alleen de fysieke strijd, waarin helaas veel mensen overlijden maar mensen hebben ook te maken met een geestelijke strijd. In de afgelopen maanden is de zoektocht naar mannen die naar het front kunnen weer enorm toegenomen en dit was zeker begin januari goed voelbaar in de omgeving waar wij vandaan komen.

Er wordt al maanden bij het in- en uitrijden van Beregszász gecontroleerd of er mannen zijn die geen vrijstelling hebben en onder hun plicht om het land te verdedigen uit proberen te komen. Er waren ook dagen dat straten en dorpen aan beide kanten werden afgesloten en dat iedereen werd aangehouden door het leger en de politie. Dit roept veel angst op bij families en vooral bij de mannen die al nauwelijks buiten komen. Moet je je voorstellen dat je dus al twee jaar thuis zit en niks kan doen. Niet alleen de angst om te moeten vechten maar ook de angst dat iemand in je familie ziek wordt en je de straat op moet. Geen inkomen en wel hoge rekeningen. Allemaal dingen die veel mensen bezighouden op dit moment. Maar niet alleen de mensen die zijn achtergebleven gaan door een geestelijke strijd heen, ook de mensen die wel weg zijn gegaan ervaren deze geestelijke strijd. Ze kunnen hun families die zijn achtergebleven niet helpen en het verlangen naar huis is groot.

Ondanks die strijd, die ook voor Sanyi en mij nog zeker realiteit is, omdat we niet op de plek kunnen zijn waar we graag zouden willen zijn, mogen we toch blijven vertrouwen op Gods onuitputtelijke liefde en zegen die we elke keer weer mogen ontvangen. Door de strijd heen mogen we zien hoe goed God is en hoeveel Hij ons zegent zodat we anderen weer tot zegen mogen zijn.

En met die zegen mochten we ook andere mensen de afgelopen maanden weer ondersteunen op verschillende manieren.

Nog altijd reis ik heen en weer tussen Hongarije en Oekraïne, zo ook de afgelopen maanden.

Het werk onder de plaatselijke bevolking, door middel van het kopen van boodschappen en hout en het helpen met betalen van rekeningen en medische kosten, is ook de afgelopen maanden gewoon door gegaan. Zo mocht ik met hulp van bevriende plaatselijke mensen in december weer 63 gezinnen blij maken met voedsel. Ik krijg regelmatig de vraag of er nog pakketten komen en ik merk dat mensen er echt naar uit kijken. Het gaat niet alleen om het ontvangen van een pakket maar ook het feit dat er iemand naar je omziet en vraagt hoe het met je gaat is voor veel mensen enorm belangrijk.

Ook afgelopen week was ik weer in Oekraïne en heb ik voedselpakketten uitgedeeld en mensen bezocht.

Als ik niet in Oekraïne ben, komt er ook geregeld een vraag of ik iemand kan helpen. Dat probeer ik dan via mijn contacten onder de plaatselijke bevolking op te lossen. Het gaat vaak om financiële hulp of om bepaalde dingen die mensen op dat moment direct nodig hebben.

OCSANNA

Ocsanna is één van de mensen die op dit moment medische hulp ontvangt.

Ik ken Ocsanna van de tijd dat ik in het ziekenhuis werkte. Ze werkte daar als schoonmaakster. We hebben altijd leuk en fijn contact gehad en nog altijd spreken we elkaar geregeld even via de telefoon. Begin 2022 hoorde ze dat ze maagkanker heeft. Inmiddels heeft ze hier verschillende behandelingen voor gehad waaronder een operatie.

Omdat ze niet kon werken en ze alleen een klein pensioen krijgt van ongeveer 75 euro per maand kon zij veel kosten niet zelf betalen. Naast collega's en wat familie kon ik ook haar financieel helpen om de behandelingen te ondergaan. Op dit moment lijkt het goed te gaan met haar. Toch blijft het, met de medische zorg en de belachelijke werkelijkheid om patiënten niet altijd de waarheid te vertellen over hun medische conditie, de vraag in hoeverre dat ook echt zo is.

MET OCSANNA

THOMAS BACSI

THOMAS BACSI

Thomas bacsi (bacsi betekent in het Hongaars oom en het wordt gebruikt als een nette aanspreekvorm voor een ouder persoon) heb ik pas kort geleden mogen ontmoeten via een andere vrouw die we ook helpen. Hij is 82 jaar en woont in een klein huisje in een dorpje buiten Beregszász. Hij heeft wel kinderen maar die wonen beide in het buitenland en kunnen zeker nu niet terug komen. Het huisje dat hij heeft is erg primitief en hij heeft weinig om van rond te komen.

Hij is een gezellige man die houdt van een praatje en je bent er dus ook niet zomaar weg. Hij heeft hele verhalen over de preken die hij luistert via zijn radiootje en hij schrijft ze allemaal mee in de vele schriftjes die in zijn huis liggen.

Ik ben dankbaar dat we hem in december hout hebben kunnen brengen en dat we hem nu geregeld een pakket met eten kunnen geven.

NEFELECJS

Ook het werk bij Nefelecjs gaat gewoon door en ik vind het heerlijk om er elke keer weer te kunnen zijn. Samen met de jongeren genieten van werken in de keuken, knutselen en leren. In december mochten we een fijne kerstviering hebben samen met de kinderen en de ouders. De kinderen hadden allemaal dingen geoefend die ze voor hun ouders mochten opvoeren en het is mooi om de dankbaarheid en de blijdschap bij de ouders te zien. Kinderen met een beperking worden nog altijd niet gewaardeerd in Oekraïne en dit is voor veel ouders dan ook best lastig.

MAGDALÉNEUM

In mijn vorige nieuwsbrief van begin oktober schreef ik over de boosheid, machteloosheid en het verdriet dat we vaak voelen als we het in gesprekken hebben over de toekomst en hoe nu verder. We zitten nu eenmaal in Hongarije. Sanyi kan niet naar Oekraïne en het is voor ons beiden niet goed dat ik steeds voor langere tijd in Oekraïne ben. Maar wat kan dan wel?

Ik had het allemaal mooi opgeschreven. Ik ga op zoek naar een stichting of plek waar ik kan werken, de taal beter kan leren en Sanyi gaat op zoek naar een baan voor zichzelf. Het besef was er wel dat er iets moest gebeuren, maar hoe ga je op zoek naar iets nieuws als alles tegen je gevoel in gaat? Eind november was er dan ook nog altijd geen zicht op iets nieuws en was ik vooral bezig met wat ga ik jullie straks weer vertellen. Hoe staat het er voor? Niet dat dat de reden was van deze veel te late nieuwsbrief maar het hield me wel enorm bezig. De reden dat ik er niet aan toe kwam om jullie op de hoogte te houden van alle bezigheden was, dat ik op een bijzondere manier weer een nieuwe werkplek heb gevonden die aansluit bij het werk wat ik bij Nefelecjs in Oekraïne doe. Begin december ben ik in contact gekomen met een aantal Nederlanders en via hen kwam ik uiteindelijk in gesprek met een Nederlandse man die al 28 jaar woont in een huis voor gehandicapte vrouwen in Nyíregyháza, de plaats waar wij nu wonen. Hij is hier begonnen als vrijwilliger maar is ondertussen in vaste dienst. Het huis is opgezet door de reformatorische kerk en wordt ook ondersteund door de kerk en daarnaast ook door de overheid. Op dit moment wonen hier 100 vrouwen in de leeftijd van 15 t/m 85 jaar. Ieder met een eigen beperking en de verschillen zijn enorm groot. Omdat ik in december voor langere tijd naar Oekraïne ben geweest ben ik begin januari samen met Sanyi hier wezen kijken. Door te weinig personeel maar ook door een tekort aan financiële middelen blijven er veel mogelijkheden wat betreft de dagbesteding voor de vrouwen liggen. Het gaat dan o.a. om persoonlijke aandacht, wandelen, knutselen, gesprekjes voeren en het bezig zijn met spelenderwijs leren, etc.

Ik gaf aan dat ik wel wat dagen mee zou willen lopen om te kijken of het wat voor me zou zijn en dat ik daarna zou beslissen of het echt wat voor me was. Maar die keus was al binnen een dag gemaakt; niet alleen door mijzelf maar ook door de werkers en de vrouwen in het huis. Met open armen werd ik ontvangen en het voelde direct goed. Nu werk ik al ruim een maand bij Magdaléneum en de meiden/vrouwen zijn blij dat ik er ben. Ze vinden het nu al niet leuk dat ik ook nog maandelijks een week naar Oekraïne ga om daar aan de slag te gaan. Het is bijna niet te beschrijven maar je bouwt in zo'n korte tijd al een vertrouwensband met ze op. In verband met de privacy van de vrouwen kan ik helaas niet teveel foto's met jullie delen dit omdat mijn nieuwsbrief ook online staat.

Ook Sanyi heeft een gesprek gehad bij Magdaléneum en ook hij kan hier aan het werk. Er zijn wat dingen die hiervoor eerst geregeld moeten worden en hier gaat hij de komende tijd mee aan de slag.

Voor nu zal het er zo uit gaan zien dat ik maandelijks drie weken bij Magdaléneum werk en één week in Oekraïne om daar mensen te helpen en te bezoeken. Ook op afstand zal ik het werk in Oekraïne blijven steunen.

STEUN BLIJFT NODIG!

Om mijn werk in Oekraïne en in Hongarije te kunnen doen, blijf ik afhankelijk van giften. Niet alleen voor mijzelf maar ook voor de mensen die het zo hard nodig hebben om te worden geholpen met voedsel, rekeningen en medische kosten die alleen maar hoger worden.

Het is bijzonder om elke keer te ervaren dat wanneer het nodig is er steeds giften van jullie binnen komen die het vele werk mogelijk maken. Ik hoop daarom ook de komende tijd weer een beroep op jullie te mogen doen.

TOERUSTING

In februari heb ik samen met de andere Nederlandse meiden uit Oekraïne en een echtpaar uit Nederland een paar toerustingsdagen gehad. Het was een ontzettend mooie tijd waarin we onze verhalen hebben gedeeld. Maar ook een tijd waarin we mochten zingen, Bijbellezen en kijken naar hoe we onze bediening in praktijk kunnen brengen. Het was een supermooie, soms wat emotionele maar bovenal gezegende tijd.

In maart hopen we twee weken naar Nederland te komen om familie en vrienden te bezoeken en er samen even tussenuit te zijn.

BIDDEN & DANKEN

DANKEN

- Voor de steun die blijft komen vanuit jullie.
- Voor de nieuwe werkplek die op mijn pad kwam en nu al zo vertrouwd voelt.

BIDDEN

- Voor alle mannen die binnen zitten en in onzekerheid leven.
- Voor vrede.
- Voor alle gezinnen die door de oorlog mensen zijn verloren.
- Voor alle gezinnen die moeite hebben om rond te komen.